

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Ο Διέγος Διὰς ἀπεφάσκει, ἀφού δὲν κατόρθωσε νὰ πληροφορηθῆ τίποτε ὀριστικόν, ν’ ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ μεταβῆ ἰόνος του στὴ Γαλλία.

Ἐκεῖ θὰ κατέφυγε σὲ κάθε μέσον γιὰ ν’ ἀνακαλύψῃ τὸν ὑπὸ τοῦ ψευδώνυμου Λέλιος κρυπτόμενον εὐγενή.

Ἐἶχεν ὀρκισθῆ νὰ πάρῃ πίσω τὴ Δολόρα ἢ νὰ τοὺς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δύο σβήνοντας μέσα στὸ αἷμα τους τὶς φλόγες τὶς ἐκδικήσεις του.

Ἄλλωστε τὴ νύκταν πλέον στὴν Ἰσπανία ;
Τὸ μίσος του τὸν τραβοῦσε ἐκεῖ ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ τὴν κάνει δική του.

Ἐδιώκουσε ἐκδίκηση ! Ἐδιώκουσε αἷμα !

Τέλος τοῦ προλόγου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ο ΔΙΑΒΟΣΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΡΑΙΝΗ

I

“Ὅπου γίνεται λόγος περὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐνὸς ἀλλέγου καὶ ἐνὸς θρέμου.

Ἄδου ἤμην τὸν ἀναγνώστη στὴν Τουραῖν. Τρία χρόνια μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήθηκα παραπάνω, περὶ τὰ μέσα δηλαδὴ τοῦ 1706, ἕνας καβαλλάρης κατασκοπιζόμενος καὶ μὲ ἰθρυμένο ἄλογο, ἐβόηκε στὴν πόλι αὐτή. Ἐἶταν Κυριακὴ καὶ πλησίαζε μεσημέρι. Ἦ ἔρστη εἶταν ὑπερβολικὴ. Οἱ δρόμοι ἐρημοί. Ὁ καβαλλάρης ἐσταμάτησε τὸ δρόμο τοῦ ἄλλοτου τὸν ἔπηρε τοὺς πύο στενοὺς καὶ σιωποῦς δρόμους τῆς πόλεως κ’ ἄρχισε νὰ πλανιᾶται ἀσκόπως. Ἐψάχνε ὅπως φαίνεταί, νὰ ἴδῃ ξενοδοχεῖο μέσα στὴν πόλι αὐτή, τὴν ἐντελῶς μεσαιωνική, μὲ τοὺς πέτρινους σταυροὺς στοὺς δρόμους, τὰ πέτρινα πηγάδια τῆς, τὶς στοῖες τῆς καὶ τὰ γεφύρια τῆς.

Τὰ ξενοδοχεῖα αὐτῆ τὴν ὥρα ἦσαν κλειστά, μὰ ὁ καβαλλάρης κατόρθωσε νὰ βρῆ τέλος μέσα σ’ ἕνα στενὸ, γεμάτο λάσπες, δρόμο, ἕνα πανδοχεῖο ἀνοικτὸ. Ἐξῆς ἀπ’ αὐτὸ ἕνας κουρφελλιασμένους μικροῦς, ἐκουτουλοῦσε νυσταγμένα. Μόλις ὅμως εἶδε τὸν καβαλλάρη σηκώθηκε κ’ ἄρχισε νὰ σταυροκοπιεῖ ἐντρομος.

Πραγματικὰ ἐπροξενούσε τρομὸ ὁ καβαλλάρης αὐτός. Τὸ ἄλογο του εἶταν μεγαλόσωμο, ψηλὸ, ἰσχνὸ, κοκκαλιάρικο, κατὰμαυρο ἀπὸ τὴ χαίτη ὡς τὰ νύχια. Στὰ μαῦρα ἐπίσης γεμμένους εἶταν καὶ ὁ καβαλλάρης. Καπέλλο, μανδύας, χειρῖδες, κολόβια, περισκελίδες, ὀποδῆματα ἦσαν μαῦρα.

Ἐντρομος ὁ μικρὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :
— Ἀρεντικόν, εἶμαι νόμος μου. Δὲν ἀνάγκη μὰ ἀκόμα φωτιά κ’ ἂν θέλετε περικοπῆτε πρέπει νὰ περμιένετε, κούριε ἰππότα.
— Δὲν πενωῦ, ἀπάντησε ὁ ἰππότης καὶ πήδησε κάτω ἀπ’ τὸ ἄλογο του, οἰζωντας τὰ χεῖρά του στὰ χεῖρα τοῦ ὑπαλλήλου.
— Θέλετε τότε καμμιὰ λεμονάδα, λίγο ὕδρωμα ; ρωτῆσε πάλι ὁ μικρὸς.

— Δὲν διωφ’ ἀπάντησε πάλι ἀπότομα ὁ ἰππότης.
— Τότε θὰ θέλετε νὰ σὰς ἐτοιμάσω καμμιὰ κάμαρη ;
— Σκάσε, χωριετὴ, καὶ δεῖξε μου γρήγορα τὸν ἀχυρῶνα.
Ὁ μικρὸς ἔτρεξε μὲ μιὰ βαθειὰ ὀπλοκλή τρέμοντας ὀλόκληρος.
— Ἐδῶ, Σατανά, φώναξε τότε ὁ ἰππότης στ’ ἄλογο του, τὸ ὅποιον τὸν ἐπλησίασε χρεμετίζοντας.
— Λοιπόν, χαμένε, ξανθὸς ὁ ξένος στὸν ὑπηρετὴ, ὁ ὁποῖος ἔτοιμαζότανε νὰ κινή πάλι τὸ σταυρὸ του, θὰ μπορέσης νὰ πλύνῃς τὸ ἄλογο μου ;
— Ἀκοῖς ἐκεῖ, αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά μου. Γι’ αὐτὸ μὲ λένε καὶ τὸν ἰπποκόμο.

Ἐμπρός λοιπόν, καὶ γρήγορα !
Ὁ Τζιλ ἄρχισε νὰ πλένῃ τὸ ἄλογο μ’ ἐξαιρετικὴ ταραχὴ, γιὰ τὸ φοβερὸ ξένος ὄρθιος μπροστὰ του μὲ τὰ χεῖρα σταυρωμένα ἐξοκολουθῶνος νὰ τὸν κοιτάξῃ ἀκατάπειστα.

Ἐπειτα, ἀφού ἐπλῆνε καλά τὸ ἄλογο, τοῦ ἔδωσε νὰ φάγῃ βρώμη καὶ ἄχυρο.

— Καλὲ τώρα, εἶπε ὁ μαῖρος ἀνθρώπος, θ’ ἀφήσω τὸ ἄλογο μου ἐδῶ καὶ θὰ τὸ πάρω δταν γυρίσω. Καὶ σὺ, μικρὲ διαβόλε, ἀπάντησε μου : ξέρεις καλά τὴν πολιτεία ;

— Να... ὅφω γεννήθηκα...
— Τότε θὰ μὸ χρησιμεύωσι γιὰ ὀδηγὸς περπατά !
Ὁ μικρὸς ἐδίστασε λίγο καὶ εἶπε φοβημένος :
— Μά... βλάπτει πὸς δὲν εἶνε κανεὶς ἄλλος στὸ μαγαζὶ...
— Νὰ κἀψῃ τε ;
— Γιὰ νὰ δέχεται τοὺς ταξιδιώτες ;
— Καὶ ποῦ, εἶνε οἱ ταξιδιώτες, βλάξα ; Κλεῖτο τὸ στόμα σου καὶ τράβα ! Ἐπρόταξε ὁ ξένος καὶ ἐπέταξε στὸ μικρὸ ἕνα σκιδιο, ποὺ ἐκείνος τὸ ἔραπαξεν ἐνὸς ἀέρα.
— Καὶ ποῦ θέλει ἡ ἀρεντικὰ σας νὰ πάω ; ρωτῆσε χυμογελῶντας μὲ γλυκίσματα.
— Στὴν ὁδὸ Ἐλλεκίν.

Ἀκονίζοντας τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ μικρὸς περῶχετης ἄπᾶνω καὶ τὸ

μεΐδιμα τοῦ διαδέχτηκε ἕνας μορφασμός.

— Λοιπόν ; ρωτῆσε ὁ μαῖρος καβαλλάρης, δὲν ὑπάρχει ὁδὸς Ἐλλεκίν στὴν Τουραῖν ;

— Ὑπάρχει, ἀρεντικὸ, ἀλλά...
— Ἀλλὰ τί ;
— Ἀλλὰ δὲν ἔχει σπιτία.
— Ἀστειάσαι ;
— Ἄν θέλετε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχει παρὰ μόνο ἕνα...
— Εἶδες λοιπόν ;
— Δὲν ἔχει παρὰ μόνο ἕνα... καὶ σ’ αὐτὸ... δὲν κάθεται κανεὶς μέσα.

— Καλὰ, πήγαινε μ’ ἐκεῖ.
Ὁ μικρὸς κινῆθηκε καὶ εἶπε τρέμοντας :

— Ἦ ἀρεντικὰ σας λοιπόν δὲν ξέρει τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ποῦ εἶνε στὴν ὁδὸ Ἐλλεκίν !

— Θὰ εἶνε ἴσως τίποτε ἀνοσιγές... θὰ μὸς τίς πῆς στὸ δρόμο...
— Θὰ εἶταν καλύτερα ἴσως νά... ἔκανε νὰ πῆ ὁ μικρὸς, μὰ δὲν πρόφτασε ν’ ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του, γιὰτὶ ὁ ἰππότης κροτάλιζε ἀπειλητικὰ τὸ μαστιγιὸ του.

Ἀναγκάστηκε λοιπόν νὰ σιωπήσῃ καὶ μὲ τὸ σκιδιο του τὸν χεῖρα ξεκίνησε, προηγούμενος τοῦ ξένου, διὰ μέσου λαβυρινθίου στενωπῶν δρόμων.

Κάθε τόσο ἐστρεφε καὶ ἐκτύπηε τὸ μαῦρο ἰππότη ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε σκεπτικῶς, χαιδεύοντας μὲ τὴ ἕνα χεῖρα τὴ γενειάδα καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀκουμπιζόμενος στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του.

Κ’ ὁ Τζιλ ψιθύρισε κἀνοητος τὸ σταυρὸ του.
— Μα’ λὶά μαῦρα σὸν τὴν κόλαση, φωνὴ ἄγρια, ἄλογο Σατανᾶς, ὁδὸς Ἐλλεκίν... Παναγιὰ μου, φύλαγε μὲ !

II

“Ο κληρονόμος τοῦ Διαβόλου

Ἄφου ἐπερπάτησαν κάμποσο σιωπῶντας, τέλος ὁ μαῖρος ἀνθρώπος συνῆλθε ἀπὸ τὸ ρεψασμό του καὶ εἶπε στὸν ὀδηγὸ του :

— Μὴ τὰ μαῦρα. Τὶ τρομερὰ πράγματα λένε γι’ αὐτὸ τὸ δρόμο καὶ γιὰ τὸ νοσηδὸ τοῦ σπιτί ;

— Ὅσο γιὰ τὸ δρόμο ἡ ἀρεντικὰ σας θὰ ξέρει, ὅτι τὸν παλιὸ καιρὸ Ἐλλεκίν ἐσημίανε φάντασμα.

— Καὶ τί μ’ αὐτὸ ;
— Καὶ τί μ’ αὐτὸ αὐτὸ πάει νὰ πῆ ὅτι τὰ παλιὰ χρόνια ὁ τόπος αὐτὸς εἶταν στοιχειζόμενος.

— Ποιὸ καλὸ καὶ γιὰ τὸ σπιτί τί λένε ;
— Τὸ σπιτί ; Στὸ σπιτί, ἀρεντικὸ μου, εἶπε ὁ Τζιλ, προσποιούμενος τὸν ἀδιέφορο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀπάντησή του θὰ ἐτρέμασε τὸν ξένο, στὸ σπιτί αὐτὸ κάθεται μέσα τριακόσια χρόνια τῶμα ἕνας ἀνθρώπος καὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς λέγεται Γ κρηγοῦρας Κρονίμ.

— Ὁ ξένος ἔμεινε ἀπαθήσις. Ὁ Τζιλ, νομίζοντας πὸς δὲν κατάλαβε, φησῆσε καλὸ νὰ τονίσῃ τὴ φράση του :

— Τριακόσια χρόνια ! Ἐξέρει τί θὰ πῆ ;
— Κ’ ἔπειτα ; ἀπάντησε ὁ ξένος εἶνε τίποτε παρᾶξενὸ τόχα ;

Ὁ Τζιλ τὰ ἔγασε καὶ εἶπε :

— Μὰ σὰς λέω ἀλήθεια, τριακόσια χρόνια ! Ἦ ἀκόμα σὺ φαίνονται λίγα ! Ὁ παπποῦς τοῦ παπποῦ μου εἶταν ὀνομα μικρὸ παιδί δταν ὁ Κρονίμ εἶταν ἑκατὸ χρόνον. Τὸν εἶφερε, ὅπως τὸν εἶφερε καὶ ὁ πατέρας του. Λένε μάλιστα πὸς ἀπὸ τότε δὲν ἔχει ἀλλάξῃ καθόλου...

— Αὐτὸ ξηγηταί, ἀπάντησε τότε ὁ μαῖρος ἰππότης. Τριακόσια χρόνια δὲν εἶνε καὶ μεγάλη σχετικῶς ἡλικία. Ὁ Μαθουσάλας ἔζησε ἐνιακόσια ἔξηνα ἐνιαῖα χρόνια.

— Ὁ Μαθουσάλας εἶταν ἄγιος ἀνθρώπος, ψιθύρισε ὁ Τζιλ, ἐνῶ αὐτὸς...

— Αὐτὸς τί εἶνε ;
— Εἶνε ἕνα στοιχεῖο ποῦ θέλει τὸ κακό, εἶνε μιὰ πανοῦκλα ποὺ κανεὶς δὲν ἔξορι ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει. Ὅταν ἔρχεται στὴν Τουραῖν, τὸ καταλαβαίνουμε ἀπὸ ἕνα φῶς κοκκινωπὸ, ἀλόχοτο, διαβολικὸ ποὺ λάμπει πίσω ἀπ’ τὸ παράθυρο του... καὶ τὸ κακό εἶνε ὅτι κάθε φορὰ ποῦ θὰ φανῆαὶ τὸ φῶς καὶ μὴνικανομιρὰ πέφτει στὴν πόλη.

— Κρίμα !
— Ἀλλοῖμονο ! ἐξοχώτατε, πάντα μάλιστα φανῆ μ’ ἕνα κακὸ θὰ φέρῃ : Πότε φωτιά, πότε πῆαινα, πότε ἐπανάσταση. Τὸ καλὸ εἶνε ὅτι καμμιὰ φορὰ περνοῖν καὶ πένας καὶ δέκα χρόνια χωρὶς νάρθῃ ὁ Κρονίμ στὴν Τουραῖν. Τότε θαρροῦμα πὸς γλυτώσαμε γιὰ πάντα ἀπ’ αὐτὸν κ’ ἀνασαινοῦμα λιγὰ, μὰ νὰ σοῦ, ἔφαγα, κάποιον καλὸ βραδάκι καὶ τὸ φῶς ξαναφαίνεται στὴν ὁδὸ Ἐλλεκίν.

— Φῶς ἀπαίσιον ! εἶπε κοροιδευτικὰ ὁ ἀγνωστος.

— Καὶ τὸ ἴδιο βράδι, ἐξοκολούθησε ὁ μικρὸς, ὁ νυχτοφύλακας καθὼς γυρίζει μὲς στὴν πόλιν ἀνικρῶσει τὸν Γ κρηγοῦρας Κρονίμ νὰ στέκεται ὀλόρθος μπροστὴ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, μὲ τ’ ἄσπρα καὶ μακριὰ γένεια του καὶ μὲ τὰ μαῦρα του ροῦχα...

— Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅπως μὸς εἶπες, πέφτει στὴν πολιτεία ἕνα κακὸ ;

(Ἀκολουθεῖ)